RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.527 van 15 oktober 2002
in de zaak A. 93.881/XIV-3950.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 24 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur -afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Pakistaanse nationaliteit, is België binnengekomen op 6 april 2000 en heeft zich op 7 april 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 5 mei 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de de staatlozen van 24 mei 2000 is als volgt gemotiveerd:

> "Betrokkene werd verhoord op 17 mei 2000 in het Transitcentrum 127 bis te Steenokkerzeel, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Majid Teymouri loco Mr. Vrijens.
> Betrokkene, die beweert de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Karachi. Hij zou sympathisant van de 'M.L.' (Muslim League) zijn geweest en na de staatsgreep van Generaal Musharaf op 12 oktober 1999 problemen hebben ondervonden. Toen hij op 15 of 16 maart 2000 naar huis zou zijn gegaan, zou hij gemerkt hebben dat zijn huis door de politie werd onderzocht. Hij zou van omstaanders gehoord hebben dat hij werd gezocht wegens verboden wapenbezit en zou daarop naar zijn vriend A. zijn gevlucht. De volgende dag zou A. iemand naar het politiebureau hebben gestuurd en vernomen hebben dat betrokkene niet enkel voor verboden wapenbezit maar ook voor moord werd gezocht. In die omstandigheden zou A. betrokkene de raad hebben gegeven het land te verlaten. A. zou een agent hebben gecontacteerd en de reis voor

betrokkene hebben betaald. Op 3 april 2000 zou betrokkene uit Pakistan zijn vertrokken om op 6 april 2000 in België aan te komen.
Er dient vastgesteld te worden dat het relaas van betrokkene een aantal tegenstrijdigheden vertoont waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Zo verklaarde betrokkene tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds 1997 Lid was van de 'M.L.' en ook actief werkte voor de partij. Tijdens het interview in dringend beroep daarentegen verklaarde betrokkene dat hij geen lid was van de 'M.L.' maar enkel svmpathisant en werker. Uit een document van de 'Pakistan Muslim League in U.K.' dd. 17 mei 2000 blijkt dan weer dat betrokkene wel lid zou zijn van 'M.L.' De voorgehouden politieke overtuiging van betrokkene alsook het neergelegde document worden daarmee ernstig in vraag gesteld, temeer betrokkene ten onrechte voorhoudt dat de 'M.L.' sinds februari 1996 aan de macht is en dat de laatste verkiezingen in februari 1996 hebben plaatsgevonden. De 'M.L.' is immers pas sinds februari 1997 aan de macht.
Daarnaast sprak betrokkene zich tegen over de beschuldiging die hem uiteindelijk het land heeft doen verlaten. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij door de politie werd gezocht omwille van verboden wapenbezit. Tijdens het interview in dringend beroep echter verklaarde betrokkene dat hij niet enkel op grond van verboden wapenbezit werd gezocht en aangeklaagd maar ook omwille van moord. Betrokkene kon niet op afdoende wijze verklaren waarom hij dergelijk essentieel element niet heeft vermeld tijdens zijn eerste interview.
Tenslotte verwijst betrokkene in zijn interview in dringend beroep naar een arrestatie door de politie in 1998 op beschuldiging van ontvoering. Ook dit gegeven heeft betrokkene niet aangehaald tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens zijn eerste interview ontkende betrokkene immers ooit opgesloten te zijn geweest (vraag 44, verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken).
Dergelijke anomalieën maken dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van betrokkene.
De feiten aangehaald door betrokkene zijn bovendien, indien er nog enig geloof kan worden gehecht, onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, met name een verslag van de Belgische Ambassade te Islamabad van 3 maart 2000, blijkt immers dat er in Pakistan momenteel geen sprake is van vervolging van politieke partijen of van individuele leden ervan. Leden van politieke partijen, zoals 'P.P.P.' of 'M.L.', worden als dusdanig niet om politieke redenen vervolgd. Betrokkene kan dan ook niet aannemelijk maken waarom hij zou moeten vrezen voor een oneerlijk proces. Zelfs als de politie hem daadwerkelijk zocht (wat in het licht van het voorgaande zeer ongeloofwaardig is), dan nog kan betrokkene niet aannemelijk maken dat hij voor deze feiten zou vervolgd worden, een oneerlijk proces zou krijgen of zou veroordeeld worden.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 mei 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota stelt dat onderhavig beroep te zijnen opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom genomen werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

> "Schending van artikel I,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.
> Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verweerder naliet verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat te confronteren met de aangehaalde vermeende tegenstrijdigheden en opmerkingen aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Dat door deze onzorgvuldigheid de rechten van verdediging van verzoeker geschonden worden.
> Dat vervolgens dient vastgesteld te worden dat de door verweerder aangehaalde contradicties tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker onvoldoende zijn om het frauduleuze karakter van de aanvraag vast te stellen.
> Dat verweerder als tegenstrijdigheden feiten aanhaalt, die verzoeker heeft nagelaten te vermelden op het Commissariaat-generaal. Dat evenwel algemeen geweten is dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van korte duur is en de kandiaat - vluchteling gehouden is (de) enkel de laatste redenen voor zijn vlucht te vermelden. De vaststelling dat verzoeker bepaalde feiten er niet zou vermeld hebben, kan, gezien het korte verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve niet weerhouden worden als tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen.
> Dat de bestreden beslissing, die besluit tot een bedrieglijke asielaanvraag van verzoeker derhalve niet afdoende gemotiveerd is.
> Dat tenslotte verzoeker vaststelt dat de feiten waarop hij zijn vrees voor vervolging baseerde onvoldoende onderzocht werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.
> Dat verzoeker wegen(s) zijn sympathie voor de oppositie partij M.L., na de machtsovername door Generaal Mushara door de Pakistaanse autoriteiten werd vervolgd. Dat verzoeker onterecht beschuldigd wordt van verboden wapenbezit en van moord.
> Dat verzoeker vreest wegen(s) deze valse beschuldigingen veroordeeld te worden. Dat hij daarom zijn land ontvluchtte.
> Dat verweerder stelt dat in Pakistan momenteel leden van politieke partijen niet om politieke redenen vervolgd worden. Dat verzoeker niet kan aannemelijk maken dat hij in zijn land een oneerlijk proces zou krijgen of veroordeeld worden.
> Dat verweerders informatie afkomstig van de Belgische ambassade in Islambad evenwel weerlegd wordt door het rapport van het U.S. Department of State dd. 25 februari 2000 aangaande de mensenrechten in Pakistan. Dat hieruit blijkt (dat) leden van oppositiepartijen onder het generaal Musharaf-regime o(i)nderdaad nog vervolgd worden. Vooral na de staatsgreep van voormelde werden verschillende medewerkers en aanhangers van voormalig president Shari, behorende tot M.L., aangehouden. Verschillende van hen zijn nog steeds aangehouden. De door Sharif opgerichte

antiterrorisme rechtbanken functioneren in Pakistan nog steeds als bronnen van politieke repressie. (cfr stuk 2).
Dat uit voorgaand(e) rapport duidelijk blijkt dat verzoeker bij een terugkeer niet kan rekenen op een eerlijk proces en er wegens zijn politiek engagement vervolging riskeert.
Dat derhalve uit voormeld(e) rapport blijkt dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen en naliet een tweede onafhankelijke bron te consulteren.
Dat verweerder onzorgvuldig te werk ging bij het nemen van een bevestigende beslissing ten aanzien van verzoeker. Dat verweerder de beslissing niet afdoende motiveerde door met alle gegevens geen rekening te houden. Dat verweerder de feiten, waarop verzoeker zijn asielrelaas steunde, naliet grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.";

3.2.1. Overwegende dat in een enig middel verzoeker een schending inroept van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de motiveringsplicht op grond van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging;

3.2.2.1. Overwegende dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker tijdens het verhoor niet heeft geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden en opmerkingen aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas; dat het zorgvuldigheidsbeginsel echter niet vereist dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het verhoor verzoeker zou moeten confronteren met de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen; dat wat een eventuele schending van de rechten van verdediging betreft, opgemerkt moet worden dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure is;

3.2.2.2. Overwegende dat verzoeker stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet voldoende zijn om het bedrieglijk karakter van zijn asielaanvraag te kunnen vaststellen; dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene aangetast zijn door tegenstrijdigheden, indien ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de aanvraag gesteund werd op valse verklaringen of op niet-authentieke documenten; dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een aantal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en bepaalde feiten niet heeft vermeld; dat er kan worden getwijfeld aan verzoekers politieke lidmaatschap van de Moslim League; dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij sinds 1997 actief lid was van de M.L.; dat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker verklaarde dat hij geen lid was van de M.L.; dat hij enkel een sympathisant van de partij was en ervoor werkte; dat uit een document van de Pakistan Muslim League in U.K., dd. 17 mei 2000, blijkt dat verzoeker wel lid zou zijn van de M.L.; dat verzoeker voorts verklaarde dat de M.L. sinds februari 1996 aan de macht is en dat de laatste verkiezingen in februari 1996 hebben plaatsgevonden; dat nochtans uit informatie waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen beschikt, blijkt dat de M.L. pas sinds februari 1997 aan de macht is gekomen; dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, dat hij door de politie werd gezocht omwille van verboden wapenbezit; dat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker verklaarde dat hij, enerzijds, wordt gezocht voor verboden wapenbezit en, anderzijds, omdat hij wordt beschuldigd door de PPP van moord op een van hun leden; dat omtrent dit laatste verzoeker niets heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat volgens verzoeker dit te wijten zou zijn aan het feit dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken summier zou zijn verlopen; dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij alle belangrijke elementen en feiten vermeldt bij zijn asielaanvraag; dat het al dan niet uitgebreid karakter van het verhoor hiervoor geen verklaring biedt; dat verzoeker deze vaststellingen geenszins met concrete gegevens weerlegt;

3.2.2.3. Overwegende dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal verzoekers vrees voor vervolging onvoldoende zou hebben onderzocht; dat om een juist beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt, ten tijde van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid moet bezitten om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit informatie waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, een verslag van de Belgische Ambassade te Islamabad van 3 maart 2000, blijkt dat er momenteel in Pakistan geen vervolging is van politieke partijen of hun leden; dat verzoeker niet in concreto aantoont waarom hij, indien hij zou worden vervolgd, een oneerlijk proces zou krijgen of veroordeeld zou worden in het land van herkomst; dat het louter inroepen van een algemene tekst over de situatie van het land van herkomst niet voldoende is; dat uit niets blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan;

3.2.2.4. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon besluiten tot de bedrieglijkheid en de kennelijk ongegrondheid van verzoekers asielrelaas; dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. PETERS. A. BEIRLAEN.